

Doština pla-
čana v gotovini

1937

4

S prilogo: Življenje
sv. Janeza Boska.

**SALEZIJANSKI
VESTNIK**
Glasilo za salez. sotrudstvo

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.
2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjižiti.
3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: stev. ček. rač. 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana“. Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici stev. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu: 1. 1, 10 — 2. 2, 11 — 3. 3, 12 — 4. 4, 13 — 5. 5, 14 — 6. 6, 15 — 7. 7, 16 — 8. 8, 17 — 9. 9, 18 — 10. 1, 19 — 11. 2, 20 — 12. 3, 21 — 13. 4, 22 — 14. 5, 23 — 15. 6, 24 — 16. 7, 25 — 17. 8, 26 — 18. 9, 27 — 19. 1, 28 — 20. 2, 29 — 21. 3, 30 — 22. 4, 1 — 23. 5, 2 — 24. 6, 3 — 25. 7, 4 — 26. 8, 5 — 27. 9, 6 — 28. 1, 7 — 29. 2, 8 — 30. 3, 9 — 31. 4, 31

V septembru 1. 2, 11 — 2. 3, 12 — 3. 4, 13 — 4. 5, 14 — 5. 6, 15 — 6. 7, 16 — 7. 8, 17 — 8. 9, 18 — 9. 1, 19 — 10. 2, 20 — 11. 3, 21 — 12. 4, 22 — 13. 5, 23 — 14. 6, 24 — 15. 7, 25 — 16. 8, 26 — 17. 9, 27 — 18. 1, 28 — 19. 2, 29 — 20. 3, 30 — 21. 4, 1 — 22. 5, 2 — 23. 6, 3 — 24. 7, 4 — 25. 8, 5 — 26. 9, 6 — 27. 10, 7 — 28. 11, 8 — 29. 12, 9 — 30. 13, 10 — 31. 14, 11

Novi častivki:

7. skupina: *Krajnc Jozefa*, Vojnik; — *Grišič Amalija*, Celje.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Beguš Marija, Podbrezje;
Burja Marija, Nožice, Homec;
Bokal Julka, Sv. Jurij ob Taboru;
Bolha Marija, Hrovača, Ribnica na Dol.;
Cvetko Terezija, Sv. Jurij ob Ščavnici;
Fedran Janez, Podhom, Sv. Frančišek
v Sav. dol.;
S. Fertin Veneranda, Koprivnica
(Sav. ban.);
Fricelj Neža, Marija Nazaret;
Hočevar Marija, Kal, Zagradec;
Hrastar Frančiška, Prečna;
Hribar Janez, Jereka, Boh. Bistrica;
Josin Vilma, Ljubljana;
Kraševac Jožefa, Cerknica;
Kot Ančka, Sp. Grušovlje, Sv. Peter
v Sav. dol.;
Krošl Helena, Makole;
Lemivšek Marija, Sv. Jurij ob Taboru;
S. Liliya Izidora, Split;
Marko Janez, Zg. Brnik, Cerklje pri Kr.;
Marenko Franc, Ljubljana;

Marolt Marija, Babna gora, Polhovgradec;
Matjaž Uršula, Strahomer, Ig;
Ojsteršek Antonija, Ojstro, Laško;
Ovčjak Jožica, Kranj;
Požun Frančiška, Podvrh, Sevnica;
Ratec Marija, Log, Boštanj;
Renko Lucija, Trbovlje;
Repnik Mihael, Zalog pri Cerkljah;
Rihter Marija, Vrba, Dobrna;
Rupar Štefan, Št. Janž na Dol.;
Sagaj Marija, Cven, Ljutomer;
Slatner Jože, Ljubljana;
Skube Jerica, Ljubljana;
Somrek Ivan, Logarje, Vel. Lašče;
Stare Helena, Ljubljana;
Šmajc Frančiška, Stiška vas,
Cerklje pri Kranju;
Velikonja Antonija, Celje;
Vicentin Katarina, Trst;
Zorko Frančiška, Brežice;
Zličar Terezija, Sv. Jurij ob juž. žel.
Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

NAŠEMU VELIKEMU DOBROTNIKU BLAG SPOMIN

V globoko žalost je zažrnila ves slovenski narod novica, da ga je njegov veliki vladika in duhovni voditelj, nadškof

Dr. ANTON BONAVENTURA JEGLIČ

nenadoma zapustil.

Slovenski salezijanci, ki jih je kmalu po svojem nastopu sprejel v svojo škofijo ter jim bil iskren prijatelj, s prav tako globoko žalostjo stoje ob grobu tega velikega sina slovenskega naroda in svojega dobrotnika.

Nepozaben nam bo ostal oni dan spred dveh let, ko je s svojo častitljivo navzočnostjo dvignil slovesnost zborovanja naših fantov iz obeh oratorijev na Rakovniku ter imel navdušen govor nanje.

Kakor bi bilo včeraj, se še spominjamo častitljivega našega vladike, vsega iskrenega v svojem kramljanju, kako nam je pripovedoval zgodbe o don Bosku in kako se je navdušil zanj, ko je prebral njegovo življenje.

Drugi dan, na praznik, je don Bosku na čast daroval sveto mašo pri oltarju Marije Pomočnice, do katere je imel otroško zaupanje in sinovsko ljubezen.

Vsa salezijanska družina se čuti dolžno, da goreče moli za svojega dobrotnika, naj bi čimprej prejel veliko plačilo — Boga samega, ki je edinega iskal.

Dve stoletnici.

1. Soustanoviteljica Hčera Marije P.

Salezijanska družina obhaja letos dve stoletnici rojstva: božjega služabnika don Rue, prvega don Boskovega naslednika, in soustanoviteljice Hčera Marije Pomočnice Marije Mazzarello. Prav isto leto je Bog poklical k življenju dve duši, ki imata velik delež v don Boskovem delu.

Dočim je bil Rua, čigar življenje je prepleteno z don Boskovim, vedno na površju in močno viden v velikopoteznem don Boskovem delovanju, je sestra Marija ostala bolj v ozadju in nepoznana. Šele zdaj, ko ji je Cerkev prisodila junaške kreposti, se budi spomin na njeno skrito življenje. Šele sedaj stopa na dan njeno ponižno življenje in njeno delo. Tudi pri njej se je uresničila Marijina napoved, kakor pravi sv. oče v svojem govoru 3. maja 1936., da jo bodo odslej blagrovale vsi narodi. Svet jo šele zdaj opaža, ko krepostno življenje te ponižne sestre vstaja kakor luč na obzorju Cerkve.

Z dvojnega stališča je njeno življenje znamenito: kot zgled svetosti in kot zgodovinska osebnost radi izvršenege dela.

Prvo, česar se lahko naučimo v njeni božji šoli, je bilo ponižno življenje; vzorovala se je po ponižnem življenju samega Sinu božjega in njene presv. matere. Tako se je Marija prav v ponižnosti odlikovala. To je značilna poteza njenega življenja. Prav zato pa jo je božja previdnost izbrala, da z njeno pomočjo ustvari velika dela, ki nosijo njeno ime in ime velikega don Boska.

Z don Boskom jo veže isti duh ponižnosti in skromne družinske razmere pa tudi enako hrepenenje po vzgojnem apostolskem delovanju med zapuščeno mladino.

Še preden je kaj vedela o don Bosku, je bila že polna salezijanskega duha. Don Bosko je njeno skromno delo, ki ga je vršila med mladino v domačem mestecu, le prevzel in vcepil na mlado deblo salezijanskega dela,

da se je potem moglo tako silno razrasti, sicer bi bilo ostalo nepoznano in bi bilo z njo vred zamrlo. L. 1865. je spoznala don Boska in njegovo delo. Odtlej je vsa živela za don Boskovo zamisel. Celo tole čudno geslo je imela in naročala svojim pomočnicam: „Živimo v božji navzočnosti in don Boskovi!“ Tako je ona dala življenje drugi močni veji don Boskovih ustanov. Zato je povsem opravičeno, da se slavi stoletnica za katoliško cerkev tako pomembne redovnice, kot je bila sestra Marija Mazzarello. Te skromne redovnice, ki je do zadnjega ostala ponižna, kot je bila v svoji kmečki domačiji. Kakor don Bosko v vzgojo moške mladine, tako je ona vnesla v vzgojo ženske verske in duhovne prvine.

Ob svoji veliki ponižnosti pa je imela tudi izreden dar, kakor pravi papež Pij XI., dar vodstva. Tega je don Bosko koj pri prvem srečanju v njej opazil in ga sijajno izrabil. Uresničilo se je pri njej, kar pravi, sv. Gregor Veliki: in humilitate vera nascitur auctoritas: iz ponižnosti izvira pravi ugled (avtoriteta). Ni mogoče razumeti, kako se je moglo njeno delo v kratkih letih silno razrasti. Po človeško sodeč se zdi to skoraj nemogoče. Do njene smrti (1881.) je bilo že osemindvajset zavodov; trikrat zaporedoma so odšle v misijone. Še zdaj se krasno razcvita, pravi papež, da je danes 234 zavodov s 66 misijonskimi hišami in preko 8 tisoč sestrami, novink pa je 1200. Te številke so kakor sijajna pesem in zgovorno pričajo o njeni veličini, ki pa je temeljila na njeni ponižnosti.

Pij XI. po pravici povečuje to skromno, pa veliko redovnico, ki je dala razmaha delu, katero ima velikanški pomen za Cerkev.

Zgodovina njenega življenja je, kakor don Boskovega, zgodovina o delih ljubezni, pridobivanju duš in krščanski obnovi med mladino. To je obenem tudi sijajen dokaz neminljive duhovne plodovitosti Kristusove Cerkve.

Don Rua.

Točno mesec dni za Marijo Mazzarello se je rodil don Boskov pomočnik Mihael Rua, 9. junija 1837. Prvič se je srečal z don Boskom l. 1845. Spomladi l. 1847. je začel redno zahajati v oratorij, obenem pa je obiskoval ljudsko šolo pri šolskih bratih v Turinu spomladi l. 1847. Kristalno čista duša, bogonadarjen, krepke volje in za vsak nauk dovzeten deček — je koj padel v oči don Bosku, velikemu poznavalcu duš. Rua je bil določen, da bo z don Boskom delil njegovo delovanje, skrbi in odgovornost, potem pa tudi apostolat. Ko je l. 1850. končal ljudsko šolo, ga je don Bosko sam poslal v gimnazijo študirat. Don Bosko mu je nadel duhovsko suktnjo, Rua je postal klerik in že je začel deliti z njim njegovo delo. „Na pol si bova razdelila“, mu je nekoč dejal don Bosko in zdaj se je napoved začela uresničevati. Studiral in hodil je v gimnazijo, zraven pa že pomagal

don Bosku pri njegovem vzgojnem delu. Ko je 1860. l. postal duhovnik, ga je don Bosko poslal vodit malo semenišče, čez pet let pa ga je poklical nazaj k sebi, kjer mu je poveril enkrat ekonomijo, drugič spet vodstvo matičnega zavoda v Turinu, dokler ga ni leta 1884. izbral za svojega namestnika in obenem naslednika po svoji smrti.

Dvaindvajset let je vodil don Boskovo družbo in v tem času se je izkazal svetnika v svojih junaških čednostih, ki so mu pridobile sluh svetosti.

Tako naglo se je širilo mnenje o njegovi svetosti, da je škofijski ordinarijat v Turinu začel resno preiskovati njegovo življenje, kar je trajalo celih pet let. Lanskega leta 14. januarja pa je rimska kongregacija za obrede uvedla, po potrditvi samega papeža, apostolski proces za njegovo blaženstvo. Prav ob stoletnici njegovega rojstva, njega, ki je bil za salezijance živo pravilo, za katoliški svet pa drugi don Bosko.

Godba rakovniških oratorijancev.

Iz naših misijonov

Ekvator. — Med Kivarji.

Božič je. Že od ranega jutra se zbirajo mali Kivarčki v naši misijonski postojanki. Mnogi so prejeli pri sv. maši Nedolžno Jagnje. Njegova kri, ki je orosila ta nežni cvet gozdov, ne bo zastonj. Za malimi bodo prišli tudi očetje, prej ali slej, prišli pa bodo. Tako je dejal don Bosko in njegova zamisel bo obveljala tudi tu.

Obeta se nam uspeh pri našem delovanju, toda velika ovira nam je stalno na poti: duševnost Kivarčkova. Ta je čudna. Mali Kivarčki imajo popolno svobodo v svojih kolibah in ne trpijo nikakega zapovedovanja ali discipline. Vsaki njihovi samovolji je treba ugoditi in starši se temu niti najmanj ne upirajo. Če Kivarček noče kakšne stvari, mu je nihče ne sme naložiti, njegova prostost ne sme biti prav nič omejena. Bati se mu tudi ničesar ni treba za noben prestop. Zjutraj vstane, kadar se mu zljubi, igra se, potem se zapodi v gozdove, kjer lovi ptiče, jih potem peče in slastno použije svoj plen. Ko je pa lačen, gre k mami in ta mu mora dati čičjo, ki jo pripravlja na čisto svojski način (z žvečenjem neke rastline, prežvečeno devlje v lonc in jo z vodo zaliva). To je priljubljena pijača Kivarja in Kivarčka. Čičje doma ne sme nikdar manjkati. Kivarček jo zahteva in jo mora imeti!

To je zares trd oreh za misijonarja, kako privabiti Kivarčka v misijonsko postajo. Ako mu ne nudi več ko gozd in še po vrhu vso prostost, ga seveda ne bo blizu, zaukazati pa mu tako nihče ne sme. Pa vendar, kolikor toliko discipline pa mora povsod biti. Misijonar mora paziti, da nikdar ne da čutiti svoje oblasti in mora biti zares prav premeten, da po ovinkih pride do reda. Kajti če otroci tudi malo pritiska začutijo, potem je že konec, uberejo jo naravnost domov, kjer so popolnoma svobodni. Kivarček dobi na primer lepo oblekco pri misijonarjih.

Morda mu je všeč, morda pa mu je ljubše hoditi v čisto nezadostni obleki, kakor je navajen doma, v to se nihče ne sme vtikati. Učiš ga pisati in brati. Poslušal te bo in se učil, če se mu bo ljubilo, ako pa ne, mu pa tudi nič ne moreš.

Nekoč sem dejal staremu Kivarju in ga prepričeval, kako imenitno je, če človek lahko kaj zapiše in svojo misel priklene na papir ali jo celo pošlje daleč v tujino svojemu prijatelju ali znancu, ne da bi moral osebno tja, in vendar se z njim pogovarja.

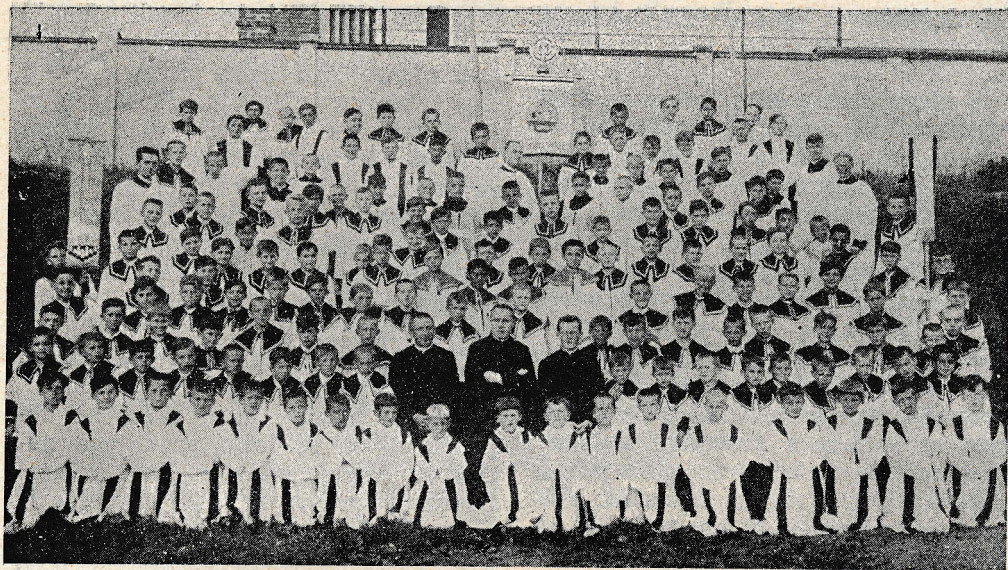
„Zares, prav lepo je to, tudi jaz bi se rad naučil pisati in brati, tudi bi rad videl, da bi se moji sinovi naučili, pa kaj morem, če se pa nočejo?“

Trije mali ubežniki.

Pred nekaj dnevi je naš misijonar obiskal misijonsko postajo v Cinimbi. Trije dečki so rekli, da bodo šli z njim celo tja v Mendez. Preden so jih starši pustili, so se na vse mogoče načine priporočali, da bi bilo njih sinovom vsaj tako lepo pri misijonarjih, kakor jim je doma.

„Ali jih boste radi imeli? Ali res ne boste z njimi trdo ravnali? Rajši vidimo, da ostanejo doma, kakor pa da bi jih morali trdo držati. Želimo, da v vaši hiši najdejo še več ljubezni, kakor jo imajo doma in več udobnosti, saj je vam to mogoče, ko pa imate več sredstev, kot pa jih premoremo mi.“

Ko smo jim zatrdno zagotovili, da jim ničesar ne bo manjkalo, so se vdali in jih pustili z nami. Prišli so v misijon in so dobili novo obleko; neizmerno so se veselili, toda to veselje ni trajalo dolgo. Dečki, ki so v našem zavodu, so že nekoliko navajeni na red in disciplino, zato se jim že laže kaj reče. Zgodilo pa se je, da jih je nadziratelj malo ostreje posvaril, pa tem trem svobodnjakom že ni bilo všeč in so jo pobrali kar naravnost v svoje kolibe. Tudi staršem je bilo to

155 salezijanskih ministrantov.

zadosti močan razlog, da so jih obdržali doma in jih niso več poslali v misijon.

Tolažljivi uspehi.

Kivarčke je treba pridobivati le z lepimi darovi, nadomestiti jim mamo, uganiti njihove želje in zadostiti njih kapricam. Ako so poredni, jih je treba prav na lep način opomniti, tako da ne čutijo nobene ostrine, ampak samo, ker je tako bolj pametno, ker tako hoče Bog, ne pa mi. Ako na tem jarmu zasledijo kaj človeškega, gladko ne sprejmejo. Skušamo prav pri njih kar najbolje posnemati don Boska v njegovi dobrotljivosti in milobi.

Kjub vsem težavam pa se vendar nadejamo uspehov, saj smo že precej dosegli. Vzgojili smo 150 Kivarčkov in Kivark, mi, odnosno naše sestre, in obetajo kar najlepše.

Bog daj, da bi se niti eden izmed teh ne izgubil! S kakšno težavo smo jih pridobili! Ko zjutraj vidim te otroke, ki so pred kratkim bili še pogani in divjaki, kako prejemajo Jezusa Kristusa v svoje nedolžno srce, se mi milo stori in mi pogum raste, da je treba na vsak način preko vseh težav. Kako lepo molijo in prepevajo

v svojem jeziku Marijine pesmi!

Ko sem opravljal pri njih pontifikalno mašo, so mi stregli mali ministranti, ki imajo v Makasu že kar svojo družbo — malih levitov.

Za božič so mi poslali voščila pa tudi svoje želje so izrazili, vsake vrste. Eden mi na primer piše, da bi tako rad dobil novo srajčko, drugi bi želel igráč zase in za tovariše, večji pa bi radi lepših oblek, tretji spet žogo za nogomet.

Eden izmed Kivarčkov mi pravi, da je postal zakristan in da je njegova kapelica še zelo revna, naj mu torej pošljem kaj, da bo Jezusu ugodneje v kapelici. Mnogi se zahvaljujejo, da smo jih sprejeli v misijon in obljublajo, da ga ne bodo nikdar zapustili. Eden me prosi, naj molim zanj, da mu bo Bog pomagal, da bo pridnejši. Vse to je plodno seme, ki ga je orosil znoj misijonarjev, in bo prineslo sad, kakor vse kaže.

Vzdrževanje misijona je kaj težko in moledujem na vse strani, da nam pomagajo vzgajati to mladino, ki bo pomagala spreobračati svoje sorojake.

Pomagajte nam in molite za nas!

Domink Komin
škof in ap. vikar.

Gledališče v službi misijonarja na Japonskem.

V gledaliških predstavah se na odru odigrava kos življenja. Japonci so vsi neumni na gledališče. Del obredov narodne šintoistične vere tvorijo prav predstave in plesi, ki spadajo k slovesnostim. Udeležba je vedno obilna. Gledališke predstave so na Japonskem dvojne vrste: gosposke in preprostega naroda.

Prve so najstarejše in imajo za osnovo drame verske vsebine, v svojem bistvu pa so pantomime, to je neme igre spremljane s kretnjami in plesi, ki jim daje enakomerno gibanje par glasbil, kakor flavta in bobenčki. Vsebina teh dram je ali zgodovinska ali izmišljena; predstavlja pa krvave dogodke ali minljivost stvari, gostoljubnost, ljubezen do narave, domovinsko ljubezen ali kaj podobnega. Igralcev je od dveh do šest, včasih se pridruži tudi zbor, ki je na odru ob igralcih; ta pojasnjuje položaj ali podaja nauk iz dogodkov, ki se odigravajo na odru.

Druga, ljudska oblika predstav ni nič manj priljubljena in obiskovana. Sodeluje tudi tu zbor in glasba (ta pa spodaj ob odru). Navadno ima zgodovinsko ozadje, oprto na domačem vsakdanjem življenju.

Silno hitro se drama modernizira, zlasti, kar so prišle iz tujine plesne predstave. Jasno je, da te versko-misijonskega delovanja ne pospešujejo. Kljub temu pa lahko rečemo, da so naši nedeljski sestanki polnoštevno obiskani v naši gledališki dvorani. Bog blagoslavlja naše prizadevanje tudi v tem oziru. Za misijonsko delovanje je gledališče velikega pomena, zlasti ako je združeno s petjem, deklamacijami, projekcijami ali s kinom. Na ta način ljudje ne samo da slišijo dober nauk, ampak ga vidijo pred sabo tako rekoč živega. Tudi igralci se popolnoma prevzamejo s svojimi vlogami, tako da živijo to, kar predstavljajo ali kar govorijo. Maso je mogoče razgibati le s kakim imenitnim

in ognjevitim govorom. Zlasti Japonec je dovzeten za lep govor. Toda ako si hočete zagotoviti uspeh pri njem, tedaj napravite gledališko predstavo, kino ali godbo. Vse bo hitelo k vam, mlado in staro. Vsa umetnost pa je v tem, da se zna izbrati primeren program, ki bo obiskovalcem kar najgloblje segel, in to bo najboljša verska propaganda.

Ob nedeljah je torej ves mladi svet tu, uživa, smeje se, na široko odpira oči in ušesa, ginjen je... Za mladino pa pridejo tudi starejši bratje, sestre in matere pa tudi očetje.

Ko so jezuitje misijonarili na Japonskem, so se lotili prav tega načina za širjenje sv. vere. Tudi mi smo poskusili spraviti na oder dogodke iz evangelija in izkazalo se je, da je to prav posrečna misel. Tu pa tem laže, ker Japoncu ni treba kdo ve kaj za pripravo odra. Da je le nakazano, vse drugo doda njihova bujna domišljija. Zbor navadno pojasnjuje dejanje, glasba pa ga poživi. So pa igralci tudi iznajdljivi, tako, da jih ni treba s trudom učiti, kakor je pri nas navada, kjer je skušenj brez konca, preden igralci na odru nastopijo s kakšno predstavo. Tam si kar sproti pomagajo, tem bolj, ker je Japonec mnogo manj zahteven kot razvajeni Evropejec. Japonska navada nam torej pomaga tudi pri tem. Glas o naših predstavah se širi in tako se dela propaganda za misijonarje in njih delovanje.

Dobro izbrana tvarina, da seže ljudem do uma in srca, zaleže res več kot pridiga, kakor je rekel naš veliki učitelj don Bosko.

Tako poroča ap. prefekt
mons. Vincenc Cimatti.

Hčere Marije Pomočnice na Japonskem.

Hčere Marije Pomočnice zelo uspešno pomagajo salezijanskim misijonarjem in hitro pridobivajo na ugledu tudi pri oblasteh.

9. december je bil za njih zavetišče velik in vesel praznik. Pet novink Japonk je bilo preoblečenih. To je že druga skupina Japonk, ki so bile preoblečene pri Hčerah Marije Pomočnice na Japonskem. Osebe se je tako pomnožilo, da so morali razširiti kapelico, tako vsaj domača družina najde prostor v njej. Oni dan, na praznik Brezmadežne, pa je bila vsa v lučicah in cvetju.

Prišli so starši in sorodniki preoblečenk ter tudi nekaj povabljenih odličnih osebnosti, med njimi celo pogani. Apostolski prefekt mons. Cimatti je z jasnim in razločnim glasom vprašal novinke, kaj želijo. Odgovorile so mu, da hočejo obleko, ki jih bo ločila od posvetnih ljudi in posvetila le Bogu. Tišina je med tem vladala v kapelici. Pogani so bili vsi prevzeti od ginljivega obreda in je ta in oni prosil za en izvod vprašanj, ki jih je stavil mons. Cimatti. Po končanem obredu se je razlegla pesem zahvalnica Bogu, vse pa se je završilo z blagoslovom z Najsvetejšim.

Starši in sorodniki ter povabljeni so pričakovali mlade preoblečene Japonke v govorilnicah ter so jim čestitali prav z japonsko vljudnostjo in prisrčnostjo.

Ni bil brez uspeha ta obred, Mati ene izmed preoblečenih Japonk je izjavila, da na vsak način postane kristjana. Koliko je pa še drugih sadov obrodilo v dušah navzočih, pa le Bog ve. Neki uradnik mestnega magistrata je venomer ponavljal: „Kako je lepo!“ Neki svetnik mestne občine, ki ima nalogo predavati po šolah o socialnem delovanju, je dejal, da bo napravil posebno predavanje o sestrah iz Beppu ter je dostavil: „Zdaj sem odkril skrivnost njihovega dela, vir, kjer zajemajo duha požrtvovalnosti.“

„Pa še drug lep dan nas je čakal,“ pišejo sestre. „Priredile smo »bazar«, Čudno se sliši, pa je tako. To je razstava različnih ročnih del. Ti izdelki so pa tudi obiskovalcem razstave na-

prodaj. Že večkrat so nam rekli tisti, ki so se nam približali, da bi ljudje radi prišli, pa si ne upajo, ker ne vedo, ali smejo pogledati njihovo delo ali ne. Napravite bazar, so dejali, pa bodo ljudje prišli in še gmotno si opomorete. Me smo bile v zadregi, ker nismo vedele, kako bi se lotile te razstave na japonski način, pa so nas rešili iz zadrege sami Japonci, ki so se zavzeli za razstavo.

Občinski svetniki so se zavzeli za propagandni teden tudi s predavanji po šolah. Eden izmed uradnikov mestnega magistrata je prevzel okrasitev razstavne dvorane ter slikal plakate in razpošiljal letake ter pisal v časopise. Drugi se je lotil predprodaje vstopnic ter je razposlal vso svojo družino z njimi naokrog. Pol mesta je spravil pokonci, saj je bil ugleden gospod. Nam ni preostajalo drugega, kot pripraviti izdelke za razstavo, za vse ostalo so preskrbeli naši japonski dobrotniki. Točno ob 8. so bili gospodje že na mestu ter so razkazovali predmete in pojasnjevali občinstvu, česar bi me nikakor ne bile mogle.

Nad en tisoč obiskovalcev je tisti dan prišlo k nam. Ustavljali so se ob zibelkah novorojenčkov, v spalnicah, kjer so bile postelje lepo urejene, ter v igralnicah, kjer so se otroci veselo igrali.

Dva dni nato nas je obiskal celo sam okrajni načelnik iz mesta Oita s svojo soprogo ter mestnimi oblastmi. Uradno je posetil naš zavod. Ogledal si je vse naprave, zelo laskavo se je izrazil ter je poleg precejšnjega darila poklonil vse igračke in oblekce svojega sinčka, ki mu je v nežnih letih pred kratkim umrl, češ, naj se pa ti mali veselijo, ko se naš ne more.

Kakor torej kaže, bo delo naših sester odslej še lepše uspevalo, tem bolj, ker se je javnost začela bolj zanimati za nje.

Beppu, 8. jan. 1937.

Hčere Marije Pomočnice

Po salezijanskem svetu

Don Boskov posnemovalec.

Francoski katoliški list *La Croix* (Krua = križ) piše 7. oktobra: „V francoskem delu baskiške pokrajine kakor tudi v španski Navari si je škof Marcellin Olaecea s svojo ljubeznivostjo pridobil vsa srca. On je sin mehanika iz velikih delavnic v Biskaji ter se s ponosom imenuje sina preprostega delavca. Zato ga tudi ljubezen žene k preprostim in revnim delavcem. Toda ta prijatelj delavskih slojev, don Boskov posnemovalec, je tudi jako spreten diplomat, kadar gre za blagor domovine.“

Švica. — Bogoslovci za misijon v Šilongu.

Semenišniki škofijskega semenišča v Luganu so nabrali med sabo svoto 65 švic. frankov ter jo poslali predstojnikom v Turin za salezijanske bogoslovce v Šilongu, katerim je požar lansko leto vse uničil.

Velikodušnim bogoslovcem se iskreno zahvaljujemo in jim želimo v povračilo božjega blagoslova v njihovem sedanjem in bodočem delovanju.

Film o misijonih.

Veličastni film o don Bosku, ki predstavlja vse njegovo življenje, je doživel povsod prijazen sprejem in je navdušil za novega svetnika.

Ta uspeh je dal povod, da so v Turinu, v matičnem zavodu, začeli misliti na nov film, o salezijanskih misijonih, od njih začetkov do danes, od prvega misijonarja pa do današnjih delavcev na širnem misijonskem polju. Film je sedaj že dovršen, izdelali so ga v lastni filmski delavnici.

Don Boskova kapelica na višavah.

Monte Orstera je 3000 m visoka gora ob francoski meji. V višini 2000 m so salezijanci postavili kapelico, posvečeno don Bosku. Ob tej kapelici imajo svoje letovišče gojenci iz zavoda Kumiana, da v svežem zraku in prosti narodi preživijo počitnice daleč od umazanega in zaprašnega sveta, kakor je že don Bosko sam vedno hre-

penel po višavah, kjer ni umazanije, kakor je je toliko v nižinah.

Venezuela.

L. 1933. so prvi salezijanski misijonarji stopili na deviška tla v gornjem teku reke Orinoko. Sprva so opravljali sveto daritev v koči, ki je bila na vse štiri strani sveta odprta. Po treh letih bivanja v onem kraju so misijonarji sami pozidali cerkev in misijonsko hišo. Sami so bili arhitekti, sami polirji tesarji in vse, kar je potrebno pri zidavi. Tudi njih delovanje med prebivalstvom je prineslo že precej bogate sadove, kajti vedno več je cerkvenih porok in tudi število sv. obhajil z dnevi narašča. Velika ovira v misijonarjenju pa so beli, ki prihajajo tja in so v vednem stiku s tamkajšnjimi prebivalci; s svojim razuzdanim življenjem jim dajejo kaj slab zgled.

Portugalska.

Sedanji minister za narodovo vzgojo je predpisal, da se mora v šolah predavati o odličnih osebnostih 19. stoletja, med njimi zlasti o don Bosku, apostolu mladinske vzgoje.

Turin.

Obiski don Boskovega prvega zavoda v Turinu postajajo vedno pogostejši. Iz samega mesta Turina so mnoge šole opravile velikonočno sv. obhajilo. Najštevilnejša je bila tehnična šola s približno 800 učenci.

Nad 300 romarjev je obiskalo Marijino baziliko in don Boskove sobice, ko so šli iz Strassburga preko Turina v Lurd.

Iz Francije je prispelo 136 članic dekliške Katoliške akcije ter so v baziliki opravile svojo pobožnost.

Na Nizozemskem bodo salezijanci letos odprli svojo bogoslovnico. Poklici v sal. družbi stalno tako rastejo, da so morali v posameznih krajih odpreti lastno bogoslovno semenišče, tako ga imamo v Ljubljani, kjer je bilo letos 36 bogoslovcev štirih narodnosti: Čehov, Slovakov, Hrvatov in Slovencev.

Iz naših zavodov

Rakovnik.

Vsako nedeljo pride z dežele nekaj romarjev na božjo pot k Mariji Pomročnici na Rakovnik. Kako nas zavidajo ti romarji, da imamo svojo Pomročnico in prebivamo z njo pod isto streho. Zavedamo se te velike sreče, zato pa skušamo Marijine praznike in Marijin mesec kar moč lepo proslaviti s petjem in cerkvenimi govori.

so imeli posebne, njim primerne govore, nakar so tudi oni peli litanije. Prihajalo jih je vsak večer precejšnje število.

Približal se je praznik Marije Pomročnice, ki smo ga letos obhajali en dan prej, namreč 23. majnika. Nismo delali kdo ve kakšne reklame, edino v Vestniku je bilo objavljeno in enkrat po časopisih, pa je vendar prišlo spet

Skof dr. Salis Seewis in duhovščina - v procesiji.

Mesec majnik smo tudi letos prav slovesno obhajali. Vsak večer ob pol 8. je bil šmarnični nagovor, nato pa pete litanije Matere božje; to in pa lepo petje je močno dvignilo pobožnost. Tudi svetih obhajil je bilo v mesecu majniku precej več kakor sicer. Vsak večer pa je bila cerkev polna prebivalcev iz okolice, da smo morali domači na stranske kore in v kapelice. Istočasno je oratorij imel svoje šmarnice pod cerkvijo, ker bi za vse v cerkvi res ne bilo prostora. Naši fantje iz oratorija

zelo mnogo ljudi z dežele. Zvečer pred praznikom nam je tudi letos ponagajal dež, da nismo mogli prirediti običajne akademije pri lurški votlini, ampak kar pod dolgim hodnikom, pa je bilo odločno premalo prostora na njem za občinstvo, ki se je akademije udeležilo. Procesije s svečkami seveda tudi ni bilo. Škoda, saj ima prav ona večerna procesija svoj poseben čar. Ob devetih zvečer je bil govor o Mariji, spovedovalo se je že od treh popoldne pa celo noč do poldneva. Od enajste do

Skupina ministrantov v procesiji na praznik Marije Pomočnice.

dvanajste ure ponoči je bila ura molitve z govorom, ljudje pa so vso noč vztrajali v cerkvi, molili so in prepevali. Ob pol štirih se je začelo deliti sveto obhajilo, nakar je sledila prva sv. maša. Druge sv. maše so se vrstile neprestano do pol dvanajste ure. Ljudstvo pa je še vedno vztrajalo. V nedeljo se je nebo zjasnilo, da smo se brez skrbi pripravili na procesijo.

Že o prvih popoldanskih urah so se začeli ljudje iz mesta zgrinjati proti Rakovniku, kakor bi bila ena sama dolga, ure trajajoča procesija. Tramvaji so vozili pogosteje, pa so bili vedno prenapolnjeni. V resnici se je tudi nabralo neverjetno mnogo občinstva v cerkvi, pred cerkvijo, po vsej cesti in ob Dolenjski cesti, kjer so pričakovali v špalirjih procesijo, ki se je po slovesnem govoru začela pomikati, kakor vsako leto, v dolgem vencu, ko je z Dolenjske ceste zavila nazaj proti Marijinemu svetišču.

Govore in petje je prenašal mogočen zvočnik, tako da so z lahkoto vsi prisostvovali pobožnostim.

Prav ob tej priliki smo se ponovno

lahko prepričali, da vse tuje brezbožne struje ne samo, da niso omajale vere, ampak jo celo utrdile, saj je bila procesija prav tako veličastna, če ne še bolj, kot v prejšnjih letih, obenem pa je nasprotnikom vere jasen dokaz, da je ves njih trud zastonj. Tu pa tam bodo že dobili koga, ki bo odpadel k njim, toda to so le suhe veje na drevesu življenja. Naše ljudstvo je zdravo in se ne bo dalo pokvariti z evangelijem, ki je mnogo obetal, v sadovih pa je tako strašen, kakor nam kaže ona dežela, v kateri se je najprej uveljavil. Tudi ta vesela misel nas je navdajala ob pogledu na številno množico, ki je prišla k Mariji in jo v slovesnem sprevodu spremljala na zmagoslavnem pohodu.

Naši ljudje so šli domov polni nad, da jim bo Marija Pomočnica uslišala njih prošnje, ki so prišli z njimi pred njo in jo v veliki veri prosili za vse, kar jim leži na srcu.

Minil je praznik, mesec majnik se je bližal koncu, a naši sosodje so še vedno vztrajno prihajali k šmarnicam prav do konca.

Skupina belooblečenih deklic v procesiji.

Izlet na Radno.

Mlad izletnik takole popisuje svoje vtise z majniškega izleta:

Mesec dni prej so nam napovedovali skupen izlet vsega zavoda — dijaškega konvikta, gg. bogoslovcev in predstojnikov in še nekaj drugega drobiža — na Radno. Lahko si mislite, kako nestrpno smo pričakovali druge majniške nedelje. Čudovito lepo je bilo ono jutro. Prav v zgodnji uri smo se odpravili v kar najboljšem razpoloženju naših mladih duš na kolodvor. Po triurni vožnji v štirih udobnih železniških vozeh, ob uživanju lepot naše slovenske zemlje, smo privozili na postajo Sevnica. Že takoj na kolodvoru nas je iznenadil prisrčen sprejem. Godba fantovskega krožka z Radne nam je zaigrala dobrodošlico v pozdrav, rokovanju pa ni hotelo biti ne konca ne kraja, saj so prišli k sprejemu vsi gg. predstojniki z Radne z vedno smehljajočim se g. ravnateljem Španom na čelu. Čutili smo: prišli smo k ljubeznivim prijateljem in bratom. Na obširnem vrtu smo se med ubranimi zvoki

godbe temeljito pokrepčali, nato pa smo se povzpeli na bližnji grič, kjer smo v cerkvi sv. Roka prisostvovali sv. maši. Prepevali smo pa že tako, da sv. Rok s svojim psičkom v glavnem oltarju zlepa še ni slišal kaj podobnega. Po sv. maši smo se razgledali po Posavju.

Ob 12. nas je čakalo na Radni kosilo. Od štajerskega Sv. Roka na kranjsko Radno ni daleč; samo po mostu preko Save greš, pa si tam. Na Rakovniku ne pogrešamo zelenja, posebno v majniku ne, saj smo kar obdani z gozdom, vendar tako razkošnega zelenja in bujnega cvetja kakor na Radni, ne najdeš zlepa. Še težje bi pa našel tako dobrih gostiteljev, tako ljubeznivih prijateljev. Mladi gospodje v črnih talarjih — povedali so nam, da so to novinci in modroslovci, ki se pripravljajo na delovanje v salezijanskih zavodih — so nam skrbno stregli pri mizi, nastopali z veselimi prizori, peli, igrali poskočne koračnice, polke in valčke in zopet stregli, tako, da smo se jim čudili, kako neki vse to zmorejo. Ne bomo tako hitro pozabili na one vesele urice, ki smo jih doživeli na

obširnem radniškem dvorišču ob belo pogrnjenih mizah.

Ob 4. popoldne je priredil naš veliki mešani zbor v sevniški župni cerkvi sv. Nikolaja lepo uspeli cerkveni koncert. Hoteli smo pokazati kaj znamo, obenem pa navdušiti Sevnico in njeno okolico za sodelovanje pri zidavi veličastnega svetišča Sv. Terezije Deteta Jezusa v Ljubljani. Iz razpoloženja, ki smo ga brali z obrazov hvaležnih poslušalcev, smo dognali, da je bil uspeh v enem in drugem oziru popoln.

in to le pri najmanjših, šele par postaj pred Ljubljano.

Skupen izlet je za don Boskov zavod vedno nekaj izrednega in veselega, ta pa je bil nad vse vesel in spomina vreden.

Zaključek šolskega leta.

Dne 5. junija so šli naši dijaki zadnjič v šolo. Naslednji dan, v nedeljo je bil poslovilni dan. Povabljeni so bili tudi gosposdije profesorji z gimnazij, da jim dijaki pred odhodom na počitnice

Skupina narodnih noš v procesiji.

Po koncertu smo se v dolgem sprevodu z godbo na čelu vrnili na Radno, da se tam še malo pozabavamo, pokrepčamo za dolgo pot v Ljubljano in da vzamemo slovo od dobrih gospodov, ki so nam v teh kratkih urah tako prirastli v srce. Naše slovo je bilo takole: „Prisrčen - Bog plačaj - za vse“ in pa „Oj zdaj gremo, oj zdaj gremo, nazaj še pridemo!“

Kako je bilo na poti v Ljubljano? Ves čas petje, muzika, vesela šala, obujanje lepih spominov, smeh brez konca in kraja. Dremanje se je pričelo,

izrazijo svojo hvaležnost za ves trud, ki so ga imeli z njim v šolskem letu.

V ponedeljek pa so se začeli odpravljati domov. Pa vsi niso šli. Tisti, ki jih je čakala še mala matura, so ostali v zavodu ter zavidali srečne tovariše, da so smeli že domov. Kakih 25 pa se jih je odločilo, da gredo na počitniško kolonijo pod vodstvom svojih predstojnikov, in sicer v Gorenjsko stran, v počitniški dom naših bogoslovcev. V svežem zraku in svobodi se bodo napili zdravja in se okrepili za bodoče šolsko leto.

Rakovniška podružnica Glasbene Matice.

Na Rakovniku se je lansko leto ustanovila podružnica Glasbene Matice. Profesorji prihajajo sem in poučujejo mladino zlasti v klavirju in goslih. Vsako leto proti koncu pa je javna produkcija, ko učenci javno pokažejo, kaj so se naučili. Ob tej priliki je pisal glasbeni izvedenec g. Vilko Ukmar v „Slovenču“ 11. junija 1937.: „Kot zelo smiselno in uvidevno je treba pod-

bena umetnost v človeškem življenju, saj prehaja ta umetnost v človeka res najbolj neposredno, zato najgloblje in najbolj pretresa njegovo duševnost; seveda lahko v dobrem ali slabem smislu, zato pa postaja toliko bolj važna prvo omenjena pomembnost dobrih vzgojiteljev.

Pouk na zavodu so prevzeli (naj si bo zavestno ali slučajno, vendar zelo simpatično) člani Ljubljanskega kvarteta in so na tej produkciji s svojimi

Rakovniški gojenci na izletu pri sv. Roku nad Sevnico.

črtati dejstvo, da je vodstvo zavoda na Rakovniku ustanovilo za svoje gojence samostojno glasbeno šolo kot podružnico ljubljanske Glasbene Matice. S tem je dalo svojim gojencem na razpolago, zajemati pouk glasbene umetnosti pri kar moč dobrem vrelcu, saj si je s tem pridobilo pomembne umetnike našega kraja za glasbeno vzgojo svoje mladine. Da pa si je vodstvo tako ugodno oskrbelo glasbeni pouk, pa kaže tudi, da se zelo zrelo zaveda pomena, ki ga ima glas-

številnimi gojenci dokazali izredno lepe uspehe. Vse to so resda pričetki, v svojem obsegu še zelo skromni in neogljeni. Toda ti začetki imajo resno, umetniško zastavljeno smer in to je glavno. Kajti na taki podlagi je mogoč pravi razvoj v smer resne umetnosti, pa naj že seže ta razvoj kakor koli daleč, vedno bo dihal iz podajanja pravi umetniški impulz. In to daje delu in šoli priznanje.“

V zavodu je bilo letos ob koncu šolskega leta 160 gojencev dijakov.

Veselo razpoloženje pred odhodom z izleta na Radno.

Učiti se glasbe je bilo dovoljeno le pridnejšim učencem, ki so v šoli dobro zdelovali, tako je bila za ene nekaka nagrada za pridno učenje, za druge pa spodbuda. Glasba je v don Boskovem zavodu velik vzgojni činitelj in ga je don Bosko sam z velikim uspehom gojil. Ob končanih štirih letih bodo dobili učenci Glasbene Matice spričevala, da so dovršili tečaj uglednega glasbenega zavoda.

Zdaj so izleteli gojenci iz zavoda v svoje domove kakor ptički iz gnezda in nenavadno je postalo, ko ni več slišati njihovega čebljanja in glasnega igranja. V jeseni se spet vrnejo, prav obratno kakor ptice selivke.

Mladinski dom, Kodeljevo.

Življenje v Salezijanskem mladinskem domu teče sicer po svoji strugi naprej, zadnji čas pa je središče vsega zanimanja cerkev Male sv. Terezije.

Vse misli se pletejo okrog njenega bodočega svetišča. Ta namen je imel tudi koncert, ki so ga priredili 25. aprila v cerkvi sv. Petra v Ljubljani salezijanski gojenci z Rakovnika in bogoslovci. Čisti dobiček tega koncerta je bil namenjen za novo cerkev na Kodeljevem. Koncert je bil številno obiskan. Celo prevzvišeni gospod škof g. dr. Rožman se ga je osebno udeležil, g. bana pa je zastopal g. dr. Sušnik, prosvetni načelnik pri banski upravi. Gospoda ljubljanskega župana sta zastopala gospoda občinska svetovalca g. Mišvelj in g. Baš. Kot izvedenec v glasbeni stroki se je udeležil koncerta tudi mons. g. dr. Kimovec in g. Premrl Stanko.

Koncert, so dejali izvedenci, je jako dobro uspel. Program je bil bogat, celo obilen. Udeležba je bila izredno lepa, saj je bila cerkev polna. Ljubljansko občinstvo je tudi to pot pokazalo, da je vneto za vse lepo in tudi za dobro, kakor je brez dvoma velikega pomena nova cerkev na Kodeljevem.

Res, da nekatere moti to, da je posvečena sv. Mali Tereziji, ko pa so karmeličanke tako blizu. Prav zato, ker so njene sestre v bližini, ima njena cerkev na Kodeljevem svoj pomen, sicer pa je storjeno vse v sporazumu z njimi. Češčenje Male sv. Terezije se bo na ta način mnogo bolj dvignilo in bo cerkev postala, kot prva na Slovenskem posvečena tej mladi svetnici, romarska cerkev, od katere bo prav blizu v Karmel, kamor bo gotovo tudi vsak romar pohitel. Gotovo je, da na škodo nikomur ne bo, ampak v korist, ki je danes nikakor ne moremo preceniti.

Dne 30. maja so se vršile procesije sv. Rešnjega Telesa, med drugimi tudi na Kodeljevem, in sicer proti večeru, ko je že vročina minula. Udeležba je bila naravnost nepričakovana, zlasti tisti dan, ko je bilo že mnogo drugih stvari, kakor proslava majske deklaracije in procesija v duhovniji Moste. Naši ljudje so se z veseljem udeležili vsega. Posebno je vzbujalo pozornost v procesiji izredno mnogo mladine, salezi-

janskih gojencev in domovcev iz vseh treh salezijanskih zavodov: Rakovnika, Mladinskega doma, Sela. Zelo so dvignili slovesnost belooblečeni otroci, ki jih je bila silno dolga vrsta.

Nekaj izrednega pa je bilo tudi to, da je šlo za procesijo 155 oblečenih ministrantov ali malih levitov. Don Bosko jih je uvedel v svojih zavodih že koj v začetku svojega delovanja in salezijanci jih od nekdaj močno gojijo, saj prav iz tega malega klera vznikne mnogo poklicev za duhovski stan. Ob ministriranju dobijo smisel in veselje do oltarja, ki jih vleče z nepremagljivo silo.

Med procesijo je vodil in nosil Najsvetejše naš inspektor g. Ivan Špan.

Razstava.

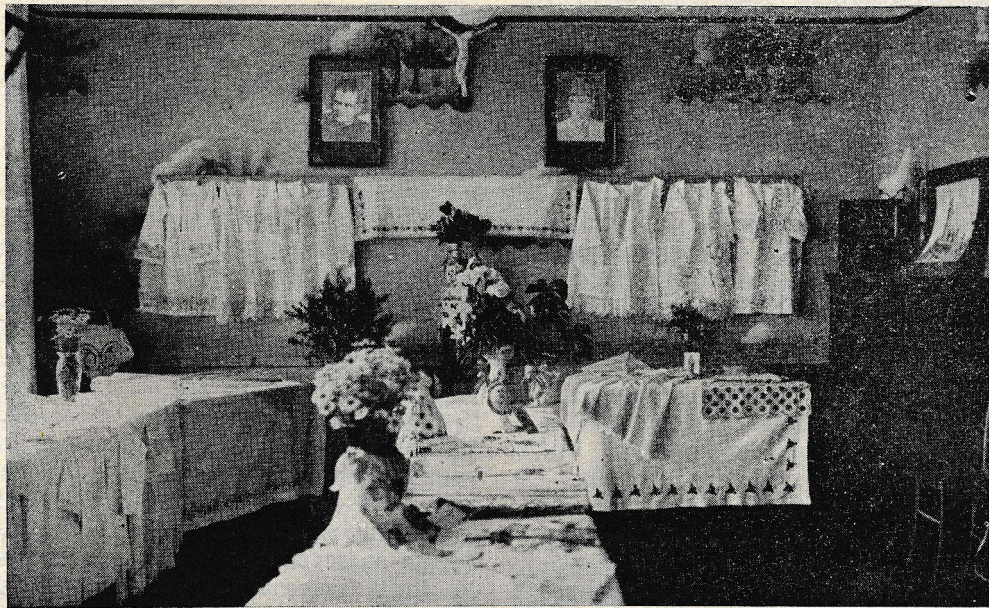
Veliko zanimanje, obenem pa občudovanje je vzbudila razstava cerkvenega perila za novo cerkev na Kodeljevem. Razstavljenih je bilo 223 predmetov, vse ročno delo deklet salezijanske prosvete na Kodeljevem.

Človek bi skoraj ne verjel, da so razmeroma v kratkem času pridne roke toliko napravile. Vodila je

delo gospodična Pavla Videmškova. Slika vam kaže del razstave. Koliko skrbi, koliko prečutih večerov in koliko časa je bilo treba za lepo izdelavo! Razstavljeno je bilo izključno cerkveno perilo, drugo, so skrivnostno namignila požrtvovalna dekleta, pride pozneje. Vse priznanje in vso pohvalo zaslužijo pridne roke in hvalevredna je njih gorečnost za novo svetišče velike svetnice. Prav s to razstavo so dekleta poživile misel na svetišče, ki se je začelo graditi.

Cerkev.

Dolgo ni bilo videti delavcev na stavbišču, le temelji so se poznali, ki so jih lani postavili. Marsikdo je že maloverno odkimaval, češ, ti so pa lopate proč vrgli. Drugi je bil nevoljen, češ, pomlad je že skoraj proč, lepo vreme je, pa nič ne delajo. Ali res ne mislijo naprej? — Med tistim časom pa so tekla pogajanja s podjetniki. Iskali so pač najugodnejšega pa obenem solidnega, zanesljivega ponudnika. Končno so oddali delo znanemu stavebeniku g. Emilu Tomažiču, ki je obljubil, da bo do konca avgusta spravil

Del razstave cerkvenega perila na Kodeljevem.

cerkev do strehe. V treh mesecih torej! Naj Mala Terezija pomaga nam in njemu, da se načrti izpeljejo! Tesarska dela je prevzel g. Majerič iz Most. Vse upanje je, da bo cerkev meseca oktobra tudi že pokrita.

Gospod stavbenik se je obvezal, da bo cerkev spraval do strehe v treh mesecih. Toda tudi salezijanci so se obvezali, da mu bodo plačali izvršeno delo. Obljubili so mu v imenu sv. Male Terezije, ki jih gotovo ne bo pozabila in bo z milostmi pomagala zidati cerkev, kakor jo je Marija Pomočnica don Bosku v Turinu in nam na Rakovniku. Obljubili pa so tudi v Vašem imenu, saj vedo, da sv. Terezije v najhujšem ne boste zapustili. Priporočajte se njeni zaščiti in priprošnji z veliko vero in ji obljubite dar za njeno prvo cerkev na Slovenskem in pomagajte tudi z žrtvami, da se dovrši prelepo delo, ki se je pričelo. Dar, ki žrtvovan, je največ vreden in najbolj zaleže pri Bogu.

Stebri, ki so bili razpisani, so že skoraj vsi plačani, nekaj jih je še ostalo in čaka dobrotnike. Kdo je še pripravljen? Naj se zglesi! Ko bo cerkev dovršena, bo vsak s ponosom gledal na svoje delo in žrtve, ki jih je doprinesel, da je podprl cerkev Mali sv. Tereziji. Čisto gotovo je, da mu nikoli ne bo žal.

Nadejamo se, da vam bomo v prihodnjem Vestniku že lahko prinesli slike, kako je delo napredovalo. Danes, ko to pišemo, je še čisto pri fleh, samo temelji, še ti ne vsi, prihodnjič bo zraslo zidovje že močno nad zemljo.

Stalo bo seveda mnogo denarja, zato se obračamo na vse dobrotnike in na tiste, ki zbirajo za cerkev, da nam zdaj še posebno priskočijo na pomoč, da dvignemo lepo svetišče. Brezbožniki podirajo svetišča, božje hrame, vi jih zidate. Brezbožno je njih delo in strašna kazen jih čaka, vaše delo pa je bogoljubno in veleza-sluzno.

Ko bi vedeli, koliko dobrega se je že storilo na primer v rakovniški cerkvi in se bo še storilo! Pa vendar

so deležni dobrih del tudi tisti, ki so pripomogli s svojimi žrtvami, da se je svetišče pozidalo. Tako bo tudi s svetiščem Male sv. Terezije na Kodeljevem. Ali hoče e biti deležni dobrih del, ki se bodo leta in leta vršila v tem svetišču? Kar koli si pritrgate, vam bo stotero poplačano. Gotovo imate znanke, ki bi mogli kaj žrtvovati, recite jim, naj ne zamudijo prilike za dobra dela. „Njih dobra dela, govori Sveti Duh (v Skrivnem razodetju), gredo z njimi“ (14, 13). Na delo torej!

Laskavo priznanje.

Izseljeniški vestnik „Rafael“ poroča o fantih in dekletih, ki so jih izseljeniški duhovniki s Francoskega poslali v domovino, kjer naj bi se pod skrbnim vodstvom vzgajali za voditelje katoliških društev. Tako piše „Rafael“, ko se vprašuje, kje naj se ti fantje in ta dekleta vzgojijo: „Kdo naj jih pa doma vzgoji in jim da potrebnih smernic? Sijajno sta se v tem obnesla uršulinski samostan v Ljubljani za dekleta in salezijanski zavod na Kodeljevem v Ljubljani za fante“, pravi g. Janko Jankovič izseljeniški učitelj, Francija. Vsekakor laskavo priznanje za Salezijanski mladinski dom.

Veržej.

Marsikdo je že morda večkrat dejal: „Kaj neki delajo ti Veržinci tam v Prlekiji, da ni o njih nikdar nobenega glasu.“ Saj je res, da se Veržej le redkokdaj pojavi v Salezijanskem vestniku; a s tem še ni rečeno, da smo mrtvi, da nič ne delamo. V Marijanišču je prav prijetno in veselo, življenje v don Boskovem duhu lepo napreduje.

V zavodu imamo tri zelo številne družbe; K. A. Jezusa Mladeniča, Sv. Reš. Telesa in sv. Alojzija. Letos se je sprožila misel, da bi naredile te družbe svoj mali evharistični kongres. Predlog je bil seveda z veseljem sprejet. Fantje so se takoj z veliko gorečnostjo lotili priprav. Saj so vedeli, da delajo za Jezusa, ki se mu mnogi od-tujujejo.

Povabili smo tudi družbe našega Martinišča iz bližnje Murske Sobotice. Priredili smo kongres na pobudo novoletnega vezila vrhovnega predstojnika: „Nega evharističnega življenja po zgledu sv. Janeza Boska“, in v spomin na ljubljanski evharistični kongres pred dvema letoma. Udeležili so se ga gojenci obeh zavodov in pa pobožna množica ljudstva z vsega Murskega polja, Prekmurja in Slovenskih goric, ki prihaja na vsakoletni praznik Matere dobrega sveta. Prišli so tudi vlč. gospod inspektor Ivan Špan, oba čč. gg. ravnatelja in zastopniki rakovniških družb iz Ljubljane.

Kongres smo pripravili s slovesno devetdnevnicco in nočnim češčenjem na predvečer. Naslednji dan smo pri sv. maši skupno pristopili k sv. obhajilu po namenih svetega očeta in za zmago evh. Kralja v naši ljubi ožji domovini. Ob pol 10 uri se je zbrala velika množica pobožnih romarjev k evharističnemu govoru in slovesni sv. maši na prostem. Pri sv. maši je pel mešani zbor s spremljavo orkestra.

Nato smo zborovali. V treh na globoko segajočih govorih so nas tovariši navduševali za iskreno, neustrašeno življenje iz presvete Evharistije ter poglobljeno delo po navodilih K. A. Živahna debata je bila vsa življenjska in praktična.

Tudi popoldanska pobožnost se je vrna prostem, saj se je zbralo ljudstva kar za dve tretjini našega obširnega igrišča. Sledila je evharistična prireditvev z udarnimi zbornimi deklamacijami, petjem, orkestrom in evh. igrami. Za zaključek smo vsi udeleženci v mogočnem in navdušenem zboru zaobljubili sklepe dopoldanskega zborovanja z enoglasnim: „Obljubljamo.“

Daj Bog našemu kongresu obilo trajnih uspehov in sadov med našimi fanti! Da bi se dan na dan bolj uredničevale v vsakem izmed nas besede sv. Pavla: „Ne živim več jaz, marveč Kristus živi v meni.“ Takih fantov je želel sveti Janez Bosko po svojih zavodih.

Martinišče.

Le pogledjte nas! Za čudo resni smo. Pa nismo vedno taki. Saj se meni samemu čudno zdi, da smo se še za tisti kratek hip, ko so nas na ploščo ujeli, tako resno zadržali. Veseli smo do razigranosti, sedaj še bolj, ko smo že na koncu šolskega leta.

Marsikaj se je nabralo, odkar smo se zadnjič oglasili v Vestniku. Pol leta je tačas zdrvelo mimo nas. Ni da bi omenjal, kako nam je bilo na koncu prvega polletja, ko smo v začetku februarja pogledali v svoje dijaške knjižice. Ne hvalim se rad, zato le to povem: v marsikom je zrastle pogum, v mnogih je odločna volja zopet zbrala vse moči, morda je tu pa tam kdo tudi razočaran skrivaj potočil kako solzico — ali iz jeze ali resničnega kesanja, ne vem — vsi pa smo ob tistih redih polletnega uspeha videli že končne rede.

Velikonočne počitnice, ki so pa bile letos dvakrat prekratke, so tudi nekoliko osvežile naše moči.

Neprijetno nas je zadela izguba skrbnega nam dušnega vodnika gospoda Povšeta, ki nas je kmalu po veliki noči zapustil. Tako veselo smo se še pozdravili, ko smo se vrnili s počitnic, pa smo ga že čez par dni zrli na mrtvaškem odru. Čutili smo njegovo izgubo ne samo v spovednici, ampak tudi na dvorišču, saj se je tolikokrat in tako rad s kom pošalil; v svoje molitve smo ga vklenili in ga ne bomo kmalu pozabili.

Zaradi tega žalostnega dogodka smo tudi odložili praznovanje godu g. ravnatelja prav na konec aprila. Pa je bilo zato bolj prisrčno, saj smo imeli skozi celo leto dovolj prilike, spoznati vso njegovo ljubezen in skrb.

In ko je zadonela majniška pesem, nam je bilo, kot da je prišlo novo življenje v nas! Kako je z dneva v dan rasla naša ljubezen do majniške Kraljice! Vsak dan praznik, krona vseh pa predzadnji majniški dan — praznik Marije Pomočnice. Bil je to ne samo najlepši dan v letu, zdi se da tudi

Predstojniki in gojenci v Martinišću v Murški Soboti.

najlepši vseh praznikov, kar jih je doživelo Martinišče. Tako veličastnega Marijinega slavlja Sobota še ni videla. Posebno krasna je bila procesija z Marijinim kipom na praznik popoldne. Hvaležni smo Mariji za ta lepi dan!

Približal se je tudi za nas zadnji šolski dan, četudi kar za deset dni pozneje kot za druge, kar se mi zares čudno zdi in krivično. Kaj smo mi krivi, če je gimnazija, ki jo obiskujemo, še nepopolna, da nas tako kaznujejo! Slovo od knjig in šole, veste, da za dijaka ni ravno težko. Težje je bilo za nas slovo od zavoda. Predstojniki so nam še za zadnji dan pripravili prijetno presenečenje. Ne samo s tem, da je prišlo kaj boljšega na mizo, ampak tudi s tem, da so preskrbeli primerno nagrado najpridnejšim in najboljšim. Jaz sicer nisem bil med njimi, pa jim tudi nisem bil zaviden, dasi bi se bil morda malo bolj potrudil in lepše zadržal, če bi prej vedel za to.

Kakšen je bil končen šolski uspeh, vam ne povem. Le to vam lahko zapupam, da prav slab ni bil. Pač bodo

morali nekateri tudi med počitnicami tu pa tam malo v knjigo pogledati in se v jeseni malo prej vrniti in profesorjem predstaviti, a to je nekaterim celo v tolažbo. Sicer nam pa vse to ne moti našega veselega počitniškega razpoloženja.

Se o našem sotrudištvu par besed. Lepo se razvija. Precej novih je pristopilo. Vsakega 24. v mesecu, ko je zanje vaja srečne smrti, jih je kar polna kapelica. Nekoliko manj jih prihaja k mesečnim shodom, ki so vsako prvo nedeljo v mesecu ob treh popoldne; zato vabljeni tudi tisti in tiste, ki do sedaj niso prihajali!

Skupina naših sotrudičnikov in sotrudičnic se je udeležila letos praznika Marije Pomočnice na Rakovniku. Ni jim bilo žal stroškov. Mnogo lepega so videli in slišali.

Tudi za cerkev Male Terezije na Kodeljevem je med našim sotrudištvom precejšnje zanimanje. O tem priča lepo število naročnikov Male Cvetke in pa darovi, ki jih prinašajo naše sotrudičnice.

Milosti Marije Pomočnice

Naš sinček je imel hudo vnetje možganske mreže. Dali smo ga v bolnico. Stanje pa se je vedno slabšalo in zdravniki so izjavili, da zanj ni nobene pomoči več. Nesli smo ga domov, da bi ljubo dete, če že res mora umreti, ne počivalo na tujem pokopališču. Obenem pa smo se z največjim zaupanjem zatekli k Mariji Pom. in sv. don Bosku v trdnem prepričanju, da tam, kjer človeška sredstva odpovedo, postane božja pomoč najbolj vidna.

Zaupno smo molili devetdnevnic. Medtem pa se je sinovo zdravje vsak dan vidno boljšalo. Sedaj je popolnoma zdrav ter ni opaziti na njem nikakih posledic prestane bolezni. Mariji Pomočnici in don Bosku prisrčna zahvala!

Dolenja vas pri Ribnici. *Boje Ana.*

Zaobljubili smo se, da se bomo v „Vestniku“ javno zahvalili Mariji Pomočnici, sv. don Bosku in sv. Mali Tereziji, če nam izprosijo zdravje v smrtno nevarni bolezni. Bili smo zares tako rekoč čudežno uslišani. Zato jaz in moja žena svojo obljubo s hvaležnostjo izpolnjujeva in po možnosti darujeva dar za Marijino svetišče na Rakovniku.

Sv. Jakob v Slov. gor.

Alojz in Marjeta Weingerl.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku, sv. Tereziji Deteta Jezusa ter božjemu služabniku Slomšku za uslišano prošnjo. Imela sem težko sodnijsko zadevo in bila sem v strahu, da pravdo izgubim. Z zaupanjem sem se obrnila do omenjenih priprošnjikov in bila sem uslišana.

Sv. Benedikt v Slov. gor. *Školasta Roškar.*

Iz hvaležnosti in dolžnosti se javno zahvaljujem Mariji Pomočnici in don Bosku za uslišano prošnjo v važni zadevi.

Škofja Loka. *Mara Grims.*

Vedno znova se mi je ponavljala težka in mučna bolezen. Včasih je bilo tako hudo, da so me vsi silili k operaciji. Tudi sama sem se že vdala v to misel, še prej pa sem se zatekla k Mariji Pom. z devetdnevnic in obljubila zahvalo v „Vestniku“, če me usliši. Takoj drugi dan se je zdrav-

je znatno zboljšalo in v kratkem je bolezen popolnoma izginila.

Ljubljana. *R. A.*

Bila sem nevarno bolna. Zdravniki so dvomili nad izidom operacije. Z velikim zaupanjem sem se priporočila Mariji Pom. in obljubila javno zahvalo, če bo šlo vse po sreči. Bila sem uslišana. Zdravje se mi je hitro povrnilo. Za to veliko milost se Mariji prisrčno zahvaljujem.

Gradac v Belokrajini. *Kapošen Pepca.*

Mariji Pomočnici, sv. don Bosku in Mali Cvetki sem dolžna iskreno zahvalo. Ze neštetokrat so mi v različnih stiskah pomagali. Posebno pa se jim moram zahvaliti, ker sem po njihovi priprošnji srečno prestala nevarno operacijo. Vsi so že obupali nad menoj, jaz pa sem se zaupno obrnila k Mariji Pom. na Rakovniku. Opravljala sem devetdnevnic. Nisem upala zastonj, Marija me je uslišala. Vedno ji bom ostala hvaležna.

Dolsko. *Aleš Julijana.*

Neka moja sorodnica je nevarno zbolela. Njena edina hčerka je bila vsa obupana in strta ob bridki misli, kaj bo, če mater izgubi. Svetovala sem ji, naj se zateče k Mariji Pomočnici na Rakovnik in sv. don Bosku. Tako je storila in materi se je začelo zdravje polagoma vračati. Vsi čutimo dolžnost, da se radi tega Mariji prisrčno zahvalimo.

Cerklje. *A. R.*

Mariji Pomočnici in sv. don Bosku se še zahvaljujejo: Medved Ana, Št. Vid pri Stični, za ozdravljenje hudih bolečin v glavi; — Sr. Ana, za uslišane prošnje v dveh hudih stiskah; — Jakopin Ivana, Ravnik pri Rakeku, za ozdravljenje hude živčne bolezni in za mnoge druge milosti; — A. D., Logatec, ker je bil dvakrat po opravljeni devetdnevnic zares čudežno uslišan; — Neimenovana iz Konjic, ker je zopet ozdravela, čeprav se je zdravnik izjavil, da je vsaka pomoč zastonj; — Vrtačič Ana, Grušovlje, za ozdravljenje hudo bolne hčerke; — Drenik Mici, Cerknica, ker je težko bolna mati zopet ozdravela od hude bolezni, ko so opravili devetdnevnic k rakovniški Mariji; — P. A., Ljubljana, za pomoč v mnogih stiskah zasebnih in

družinskih. Marija je vedno pomagala, čeprav se je zdelo, da ni rešitve nikjer. — *Lupinc Marija*, Ljubljana, za ozdravljenje nevarne bolezni brez operacije in brez posebnih posledic; — *Zajc Frančiška*, Št. Vid pri Stični, ker je srečno prestala operacijo. Za isto milost se zahvaljujejo tudi: *Mihelčič Ivanka*, Zagreb; — *Šinkovec Pavla*, Šmartno pri Litiji; — *S. A.*, Sv. Anton na Pohorju; — *Vrhovec Albina*, za večkratno uslišanje v važnih zadevah; — *Š. C.*, Šmarje pri Jelšah, za ozdravljenje drage osebe, ki jo je med boleznijo posebno goreče priporočala Mariji Pomočnici in sv. don Bosku. *Neimenovana* iz Škofje Loke za izredno pomoč v važnih in težkih življenjskih odločitvah; — *N. Knavs*, Radeče, za pomoč v važni zadevi; — *Neimenovana družina* iz Preserja za večkratno uslišanje prošenj; — *Perše Marija*, Podgorje pri Slovenjgradcu; — *Stimc Marija*, Selo, Osilnica, za zdravje pri živini; — *A. A.*, Semič, za ozdravljenje hude bolečine v nogi.

Za zadobljeno zdravje se še zahvaljujejo: Terezika Cigan, dijakinja, M. Sobota; — Pohleven Marija, Horjul; — Habjan

Franca, Višnja gora; — *Čokert Marija*, Ljubljana; — *Tavčar Ela*, Ljubljana; — *Lovrenčič Terezija*, Kamnik; — *Neimenovana*, Vodice nad Ljubljano; — *Fende Antonija*, Kokrica; — *Turin Marija*, Ljubljana; — *Starič Marija*, Mirna peč; — *Mesjak Frančiška*, Novomesto.

Dalje se zahvaljujejo Mariji Pomočnici in sv. don Bosku za uslišano prošnjo: Ošaben Jože; — R. I., Kamnik; — *Rihter Matevž*, Dobrna; — *Gomboši Marija*, Mala Polana, Crensovci; — *Kovačič Marija*, Ljubljana; — *Knez Neža*, Sv. Jurij ob južni železnici; — *Mohorko Matilda*, Maribor; — *Hafner Angela*, Zgornje Bitnje; — *Savinek Marija*, Gomilsko; — *Testen Meta*, Mengeš; — *Hoerl Frančiška*, Vitanje; — *Kranjc Marija*, Družmirje; — *Presečnik Marija*, Gornjigrad; — *Zupanc Uršula*, Ljubljana; — *Zorman Matilda* in *A. K.*, Sv. Jurij ob juž. žel.; — *Mostar R.*, Št. Vid pri Stični; — *N. Ema*, Ljubljana; — *J. G.*, Cerklje pri Kranju; — *T. K.*, Št. Jošt nad Vrhniko; — *K. M.*, Radeče; — *B. Z.*, Ljubljana; — *P. T.*, Ljubljana; — *N. N.*, Ljubljana; — *R. J.*, Smlednik; — *Neimenovana*, Mota pri Radencih; — *Š. A.*, Gorica; — *K. M.*, Bevke.

Rakovnik. — Sprejemajo se dijaki nižjih in višjih srednjih šol. Za vpis se je treba priglasiti najkasneje do 15. avgusta. Po sprejemne pogoje pišite na salezijanski zavod Rakovnik, Ljubljana.

Gojencem je zagotovljena verska, moralna in umska vzgoja. Poleg šolskih predmetov se pridni učenci smejo vpisati tudi v „Glasbeno matico“, ki ima podružnico na Rakovniku. Ob koncu šolskega leta se učencu izstavi spričevalo. Uči se lahko gosli ali klavirja. Stroški so malenkostni.

Pravilnik za sal. sotrudstvo je izšel. — Vsakemu sotrudniku je nujno potreben, da ve, kakšna je njegova naloga in vloga v velikem don Boskovem delu za časni blagor in za večno srečo duš. — Mnogo je duhovnih dobrot in odpustkov, ki jih je deležen sal. sotrudnik.

O vsem tem vas seznanja Pravilnik. Pišite ponj! Dobi se pri sal. sofr. na Rakovniku. - Nas stane 2 Din -, ako je komu mogoče, vljudno prosimo za prostovoljno povrnitev stroškov.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: *Alfonz Pavel*. Urednik: *Dr. Franc Knific*.

Nova maša na Rakovniku.

Dne 11. julija bo ob pol desetih pel novo mašo v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku g. Stanko Rebek, salezijanec. Njegov brat Vladko, ki je tudi letos posvečen, pa bo ob 9. bral tiho mašo, ki je navadno za oratorij. Naše sotrudnike in sotrudnice vljudno vabimo k lepemu dnevu, saj

so tudi oni pripomogli, da je naš novomašnik stopil pred Gospodov oltar. —

Popoldne ob pol štirih bodo slovesne pete litanije, nato blagoslov z Najsvetejšim, na koncu pa bosta oba brata dala svoj novomašniški blagoslov.

Iskreno vabljeni vsi prijatelji in dobrotniki.

Spored cerkvenih opravil v cerkvi na Rakovniku.

Vsako nedeljo in praznik je prva sveta maša z govorom ob šestih.

Ob sedmih je sv. maša za zavodovo družino.

Ob osmih sv. maša z govorom za občinstvo.

Ob tri četrt na devet sv. maša z govorom za oratorijance.

Ob tri četrt na deset je sv. maša za notranje gojence, pri kateri pojejo nabožne in mašne pesmi. Koj po sv. maši je govor za gojence.

Ob pol enajstih je zadnja sv. maša z gregorijanskim petjem za bogoslovce.

Popoldne je vsako nedeljo in praznik ob pol štirih govor, nato litanije, ob večjih praznikih pete, in blagoslov.

Ob delavnikih:

Prva sv. maša je ob četrt na šest.

Druga ob tri četrt na šest.

Tretja ob četrt na sedem za notranje gojence. — Sv. maše slede še:

Ob sedmih, pol osmih in osmih. Od četrt na sedem so tudi pri stranskih oltarjih sv. maše.

Zvečer ob tri četrt na osem je blagoslov z Najsvetejšim, ob počitnicah pa ob četrt na osem.

Meseca majnika je šmarnična pobožnost ob pol osmih s kratkim nagovorom, nato vsak večer pete litanije in blagoslov.

Srca Mariji. Po naših božjih potih so okrog čudodelke Marije razvrščene razne podobe, večje in manjše. Mnogo prostora je treba zanje. Zlata in srebrna srca pa zavzamejo le malo prostora, v okras so, obenem pa tudi v dokaz vaše hvaležnosti do Marije za podeljeno milost. Napišite ime in da naročate zlato ali srebrno srce, večje ali manjše, ko boste pa prišli na Rakovnik, boste našli svoje „srce“ pri Mariji ali don Bosku.

Stanejo pa: večja zlata 30 Din, srebrna 25 Din, manjša zlata 20 Din, srebrna 17 Din.

Molitvenik „Pri božjem Sreču“. — Ali ga že imate? Prav vsak dan prihajajo naročila in vsak dan se odpošilja. Kdor koli zve zanj, ga gotovo

naroči. Lepa priročna oblika z zlato obrezo za sotrudnike in sotrudnice stane samo 15 Din, z rdečo obrezo pa le 12 Din. Mnogo duhovne tolažbe najdejo ljudje v njem, zato se jim je ta molitvenik tako prikupil. Segajte po njem!

„Knjižice“ — Knjižice neprestano izhajajo in bodo še izhajale, samo nekaj nam je težko, to namreč, da so še vse premalo razširjene in poznane. Hvalijo „Knjižice“ vsi vprek, prikupile so se že in marsikje udomačile ter mnogo dobrega storile. Ako bi vsaka naša pospeševalka samo dve knjižici vsakikrat prodala, bi jih lahko tiskali najmanj 12 tisoč izvodov, tako pa jih le pet tisoč, pa še te je treba mnogokrat vsiljevati. Stanejo tudi tako

malo, da bi marsikdo res lahko utrpel tisti dinarček. Ako kdo sam ne utegne brati, pa naj kupi za tistega, ki nima in bi rad bral. Brez dvoma bi marsikdaj mnogo več dobrega storil, kakor pa če bi dal dinar kar tako vbočajme, čeprav je tudi to vse hvalevredno.

Nadejamo se od naših pospeševalk in upravičeno pričakujemo, da bodo storile, kar bodo mogle, za širjenje dobrega tiska, saj je to še posebna želja, da, celo ukaz sv. očeta. „Sveta dolžnost vsakega katoličana je, razširjati dober tisk“, je dejal sv. oče o božiču. V sedanji dobi je prav ta način eden najuspešnejših za širjenje božjega nauka in za obrambo Kristusa in Cerkve.

Zadnji čas so izšle tele knjižice:

Št. 84. **Brezboštvo.** „Glasnik Srca Jezusovega“ jo takole priporoča:

„Knjižica nazorno in na poljuden način razlaga vzroke brezboštva, ki so zlasti nevednost, ošabnost in izprinjeno srce. V drugem delu so prikazane še pogubne posledice brezboštva: prazno, nemirno srce in grenko, obupno življenje. Pisatelj živo slika, kaj napravi brezboštvo iz družine, otroka, države in vsega... To knjižico bodo s posebno koristjo brali vsi oni, ki pridejo v stik z raznimi „naprednjaki“. Cena 1 din. Naročila: „Knjižice“, Ljubljana, Rakovnik.

Št. 85. **Gospa Doroteja.** V tej knjižici je podan življenjepis neke plemenite španske gospe Doroteje, zlasti pa njeno delovanje na karitativnem polju. Gospa Doroteja je živ zgled, kaj vse zmore krščansko srce, ki ga preveva Kristusova ljubezen do bližnjega. Žrtvovala je svoje imetje za delavsko mladino, ko je ustanavljala zavode zanjo, zlasti salezijancem je naklonila par velikih zavodov, ki so do zadnje revolucije v Barceloni tako lepo cveteli. V njih je na tisoče mladine našlo zavetišče. — Zidala je bolnišnice za uboge pa še sama je pomagala zdraviti in previjati rane bolnikom. Ko je prišel don Bosko v

Barcelono, je bil ves čas gost gospe Doroteje, ki mu je sama stregla. Neverjetno je, koliko dobrega je storila ta goreča gospa. Vse svoje imetje je izdala za uboge in zapuščene. Umrla je kot svetnica. Pričel se je že proces za njeno blaženost. Svetal zgled vsem, ki imajo in bi lahko dali za dobre namene.

Št. 86. **Sv. Birma.** Ta knjižica na zelo poljuden način podaja nauk o sveti birmi, o zakramentu, ki je tako malo uvaževan, pa vendar tako važen, zlasti v današnjih dneh. Knjižica je razdeljena na tri razdelke: v prvem ima besedo domači gospod župnik, ki pozdravi došlega gospoda škofa ter poudarja velik pomen zakramenta svete birme. V drugem razdelku je podan nauk o sv. birmi čisto preprosto, v živahnem dvogovoru pri izpraševanju pred birmo. — V tretjem pa v govoru, ki ga ima na birmance in vernike sam gospod škof v cerkvi. Tu podaja dokaz, da je sv. birma zakrament, kdo je delivec tega zakramenta, zlasti pa, da sv. Duh podeljuje pri sv. birmi dar moči, ki je dandanes še posebno potreben, ker današnji časi zahtevajo celega katoličana.

Cuje se tu in tam tožba, da je med verniki še vse premalo verskega znanja in da so ljudje zelo potrebni prav dandanes verskega pouka. V „Knjižicah“ za cenen denar dobiš zgoščenega krščanskega nauka v prijetni in mamljivi obliki. Vsak katoličan mora posebno danes biti pripravljen na razne očitke, ki jih neprestano valijo nasprotniki Cerkve na katoličane in katoliško vero ter Cerkev. Sveta dolžnost vsakega katoličana je, braniti vero in Cerkev. Za obrambo resnice pa je treba orožja. Podaja ti ga v roko vsaka knjižica sproti. Poskusi, pa boš videl, koliko se boš iz njih naučil!

Knjižici „Božje sledi“ in „Besede“ ki so bile pošle in po katerih je bilo toliko povpraševanja, so ponatisnjene ter se lahko že dobijo.

Berite „Knjižice“! Širite „Knjižice“!

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA